

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
21:23	20:23	21:10
19:20	20:26	21:14
19:24	20:24	21:12

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

תהיה קדוש

בדור שלנו בהליכה פשוטה ברחוב העיר ניתן לקיים מצוות רבות ולכות לקדושה

החיים הק' הרי לאחר חטא העגל ירדה הקומה של עם ישראל למטה, כי חטאו בע"ז ששקולה כנגד כל העבירות שבתורה, אמר לו הקב"ה למשה "כי תשא את ראש בני ישראל" אם אתה רוצה לזקוף בחזרה את קומתם של עם ישראל, העצה היא "ונתנו איש כופר נפשו", שיתנו צדקה ויעשו תשובה, ואז קומתם תתרומם! אדם צריך לדעת, שכשהוא הולך בדרך התורה, הוא עומד בניסיון ברחובות, הקומה הרוחנית שלו מזדקפת! וכתוב בזה"ק שהקב"ה משתבח בו ומכריז שמו בכל העולמות. וכן אמרו חז"ל: אמר רבי יוחנן ג' מכריז עליהן הקדוש ברוך הוא בכל יום על רווק הדר בכרך ואינו חוטא כו'. הקב"ה משתבח בו! בחור היצרים בוערים בו, ועיקר מעלת החוזר בתשובה זה כשחוזר בהיותו איש כמאמרם ז"ל "אשרי איש ירא את ה'" בעודו איש, וזהו שאמר שלמה המלך: "וזכור את בוראך בימי בחורותיך עד אשר לא יבואו ימי הרעה והגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ".

זכור את הבורא ותלך אחריו באש ובמים, מי ששואף להתקדש ולעלות במעלות העליונות, צריך לשמוח כשיצא לרחוב, אינו עכשיו הולך לגדול ולהתרומם, אני הולך לעמוד בניסיונות. מי שמחפש להתרומם צריך להיות בשמחה על שעומד בניסיון! ובע"ז (דף יז) מסופר על ר' חנינא ור' יונתן שהיו מביאים עצמם למקום של ניסיון כדי שישברו את היצרים ויקבלו שכר. אדם צריך להיות חזק כברזל ואמין בקונו, לדעת אני הולך עכשיו להטהר ולהתקדש, כל שבירת יצר כל שמירת עיניים מרים את האדם גבוה גבוה, וכל המצוות שעושה, וכל התורה שלומד מכאן ואילך זה ערך אחר לגמרי, כפי ערך קדושת האדם ערך ת"ת שלו. ודאי שלנו אסור להכנס לניסיון, "אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה ליבו יפול ברעה", מי שחושב שהוא גיבור ואינו מפחד עלול ח"ו ליפול ברעה, אדם צריך לשמור את עצמו אך לא מתוך חולשה אלא מתוך גבורה, לדעת את כוחו ומעלתו וכמה רם ונישא נעשה על ידי ששומר את עצמו, כל שמירה מוסיפה קדושה ודרגתו רמה ונישאה.

שבת שלום ומבורך!

בורא עולם אומר "קדושים תהיו כי קדוש אני", מה אני קדוש אף משרתי קדושים. כמה שאדם קדוש יותר כך ערך התורה והמצוות שלו גדול יותר, וכח התפילה שלו חזק יותר, כל ערך המעשים של האדם נמדד לפי כמה שהאדם קדוש. כשאדם הולך ברחוב, ועומד בניסיון, לא רק שהוא עלה דרגה, אלא כל המצוות שעושה מכאן ואילך הם ברמה אחרת לגמרי, זה רמה אחרת, הוא יותר קדוש. כשהבבא סאלי זיע"א עושה מצוה ואדם אחר עושה מצוה זה אותו הדבר? ודאי שלא. וכן להפך, כשאדם לא עומד בניסיון, לא רק שהפסיד רק בניסיון הזה אלא את כל עבודת ה' שלו הוא מפסיד, כל המצוות והתפילות שלו הערך שלהם נעשה נמוך יותר.

אמרו חז"ל, למה נקרא שמה תועבה? תועה בה. אין דבר שמתעה את האדם מהקב"ה, מדרך התורה"ק כמו פריצות וחוסר קדושה. הקב"ה קדוש מי שרוצה לקרבת ה' צריך להיות גם הוא קדוש.

הקדושה מתחילה בעיניים של האדם. עיניים קדושות? כל הגוף קודש קדשים. ולמה? עיניים רואות לב חומד, אם אין העיניים רואות אין ללב מה לחמוד. החטא הראשון בעולם התחיל עם העיניים, כמו שנאמר "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעיניים". צריך לדעת, שעץ הדעת טוב ורע היה בדיוק כמו כל העצים. ולמה היתה עליו תאוה מיוחדת? בגלל שהיה אסור! וכי תאוה הוא לעיניים רק לעיניים הוא תאוה, באמת אין בו שום דבר מיוחד. אם הקב"ה היה אומר מעץ הדעת תאכלו מעץ החיים לא תאכלו, אז עץ החיים היה נעשה "תאוה לעיניים". הרחוב אין בו כלום, הוא אפס. תשאלו את כל מי שחי חיי רחוב, הוא מתלונן כל הזמן "אני בדיכ"י" "לא מוצא את עצמי" חושך על הפנים. בחור מאס בחיי הרחוב וחזר בתשובה, ולפתע פתאום הרחוב נראה לו יפה, למה? בגלל שזה אסור הוא נראה לו יפה. דבר שאסור נראה יותר מתוק, כמו שהדשא של השני נראה ירוק יותר.

הבורא עולם רוצה את הקדושה ואת הטהרה, כמה שאדם יותר קדוש הוא אהוב בשמים. על הפסוק "כי תשא את ראש בני ישראל", מסביר האור החיים הק', הרי היה זה לאחר חטא העגל, כל עבירה שאדם עושה הקומה הרוחנית שלו נכפפת לרצפה, הטומאה כופפת קומתו של אדם, והקדושה זוקפת קומתו! אומר האור

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש
זכות של אלפי עלונים
להצלחה, לרפואה, לזש"ק
או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

כח הנתינה

ברגע בו נולד האדם, הוא מצטרף לעולם שהיה פעיל עוד טרם בואו, ועתה 'התעשר' בנוכחותו. האורח החדש המצטרף לעולם, ניתן בשני ערכים נפשיים חזקים ומנוגדים: האחד הוא 'כח הנתינה' – אשר משמעותו היא הרצון לתת, להעניק, לתרום תמיד לארץ ולדרים עליה. והשני הוא היפוכו המוחלט: 'כח הקבלה' – אשר משמעותו היא הרצון לקבל, לקחת, ליטול תדיר מהארץ ומהחיים עליה.

כל העת האדם 'נקרע' בין הרצון לקחת ולהיטיב לעצמו, לבין הרצון לתת ולהיטיב לאחרים. תינוק בן יומו מכיר רק את 'כח הקבלה', כל העת הוא מקבל ומקבל, בלי לתרום כלום לסובביו. הוא מקבל תשומת לב, מזון, שתיה, ביגוד ועוד, נושאים אותו על כפיים. ככל שהאדם מתבגר ושכלו מבשיל – כך הוא מתחיל לתת: תחילה הוא מרווה נחת את הוריו בחיוכים זעירים, אחר כך לומד לסדר צעצועים, לערוך קניות, ובהמשך – לומד לעזור ממש לסובביו, בעצה טובה, במעש, ועוד.

אדם המשוועד ל'כח הקבלה', אינו רואה דבר בעולם – זולת את עצמו. מבחינתו, העולם כולו נועד לשרת אותו, את האינטרס שלו, את מה שטוב ונוח בעבורו. לפיכך, הוא מרוכז בעצמו לחלוטין, ואינו בר-דעת כלל לעסוק בתפקידו האמיתי עלי אדמות – לקיים רצון ה', שכן הוא כל כולו משועבד לרצונו האישי ולמאווייו, ה' ירחם... מנגד, אשרי הזוכה להיות כל כולו נתון ב'כח הנתינה'. מבחינתו, הוא הגיע לעולם כדי להיטיב, כדי שהעולם יהיה עולם טוב וקסום יותר בזכותו ובזכות פעליו. הוא רואה את עצמו כאמצעי לשיפור העולם, ולא כמטרה בפני עצמה. באופן טבעי, אדם כזה אינו עסוק ברצונותיו האישיים, אלא משעבד את רצונו לרצון ה' – כי הוא יודע שזו תכלית חייו בעולמו!

(הרב אשר קובלסקי)

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

ד"ש מעולם האמת

"ה' משמים השקיף על בני אדם" אומר דוד המלך בתהילים (ל"ד, ב'). ומדוע הוא משקיף? "לראות היש משכיל דורש את אלוקים".

הקב"ה מחפש אנשים יראי ה'. הוא משתוקק לאנשים החושבים בכל דבר מהו רצון ה' כעת, ולא רק מה טוב ונוח לי. אנשים שיראת ה' היא אוצרם.

בשבוע האחרון ישנו מעשה מופלא שגרם טלטלה רבה ברחבי העולם:

היה זה ביום שני, ט"ו בשבט התש"פ (10/2 למניינם). בשורה מרה ומצערת התפרסמה ברחבי עולם התורה. הגאון הרב צבי כהן (אחיו של הרב שמחה כהן בעל ספרי השלום בית), רב בית הכנסת 'אהל אברהם' בבני ברק, ומחבר ספרי הלכה ואגדה רבים אשר זיכה את הרבים בשיעוריו ודרשותיו המרתקות, נפטר לבית עולמו כשהוא בן שבעים וחמש שנה. אלא שאז, בתוך ימי השבעה, אירע דבר הגורם עד עתה לזעזוע גדול ונורא. בעיצומם של ימי השבעה, התגלה הנפטר רבי צבי בחלום אל ר' חנוך גבריאלוב, ידידו הטוב מזה שנים רבות. ר' חנוך הינו חסיד גור העובד לפרנסתו כמנהל החנות המפורסמת 'כתרי אותיות' העוסקת בכל ענייני הסת"ם במשך שנים רבות, אשר עזר רבות לרב צבי בחלק מהוצאת ספריו. רבי צבי התגלה אליו בחלום וביקש את עזרתו כשהוא משוע לעזרה.

"במה אני יכול לעזור לרב?" מתאר ר' חנוך את פנייתו אל הרב צבי בחלום. או אז פנה אלי הרב צבי ואמר לו: "יודע אתה כי בנין מגורי ממוקם ברחוב רשב"ם בעיר בני ברק, והנני שכן של האדמו"ר מגור שליט"א. אני הייתי מתגורר

בקומה האחרונה, כשהרבי שלך, האדמו"ר מגור היה גר בקומה הראשונה. במשך שנים רבות שימש המקלט של הבנין שלנו לאחסון הספרים הרבים שזכיתי להוציא לאור בעודי בעולם שלכם. כל הספרים שלי, הישנים והחדשים היו ממוקמים שם במשך שנים באישור השכנים, ומשם הייתי מעביר סחורה לחנויות ומכניס ספרים חדשים מהדפוס. והנה, לפני שמונה שנים, רצו מקורבי האדמו"ר מגור לדאוג לו לחנייה צמודה מתחת לבנין, כיאות לת"ח גדול ומנהיג קהילה. כיון שהמחסן היה ברשותי, היו צריכים לקבל את רשותי על מנת שאסכים

שיבנו חניה מיוחדת לרבי, שהיתה צריכה לבוא על חשבוני ועל חשבון המחסן שהיה ברשותי. מקורבי האדמו"ר מגור פנו אליך, וביקשו ממך לשכנע אותי שאסכים לכך. אני סירבתי להסכים לדבר כיון שהיתה לי 'חזקה' על המקום מזה שנים רבות, וכי הדבר יפגע במחסן שלי".

רבי חנוך גבריאלוב שומע את דבריו של רבי צבי בחלום, ואז פונה אליו רבי צבי ומתחנן: "כעת נמצא אני בעולם האמת, ומבקש אני ממך שתבקש מהאדמו"ר מגור שליחה ומחילה, על כך שלפני שמונה שנים לא אישרתי לו את החניה, למרות שע"פ הדין הצדק היה עימי, אנא לך ותאמר לו זאת בשמי".

ממשיך ר' חנוך ומספר: "התעוררתי בבהלה מהחלום, וידעתי כי אינו דימיון בעלמא. הרי כך היה המעשה בדיוק לפני שמונה וחצי שנים, כשאני הייתי עד לכל פרט בו. ניגשתי בבוקר אל מעונו של האדמו"ר מגור וסיפרתי לו את כל תרחיש החלום. האדמו"ר מגור התפעל מהמסר

ששלח לו רבי צבי ואמר שלוש פעמים: "מחול לו, מחול לו, מחול לו", כשהוא מסביר שמעולם לא הקפיד עליו. המשכתי לפנות לרבי מגור ואמרתי לו: "ומה אעשה כבוד הרב, אם יבוא אלי שוב רבי צבי בחלום?". הרבי מגור הרגיע אותי ואמר לי בחיוך: "תהיה רגוע, אחר המחילה הוא כבר לא יגיע יותר".

את המעשה סיפר ר' חנוך גבריאלוב למשפחתו של הנפטר בימי השבעה, וכי עד היום הוא לא פגש את רבי צבי בחלום. כמה צריך להעביר, לזרום, לוותר ולא להקפיד. אולם כאן בעולם הזה אנו מרגישים כאילו משהו שייך לנו, וכי איננו מוכנים להוריד מכבודנו למען השני, אך כשמגיעים לעולם האמת רואים שהכל דימויות ורעות רוח. אדם צריך לעשות חשבון תמיד מה רצון ה' ומה יעשה נחת רוח לה'.

אם צדיק כרבי צבי בא בחלום במיוחד בכדי לבקש שליחה, למרות שע"פ הדין הצדק עמו, כמה צריכים אנו להתיירא ולהתבייש מכל הפעמים שרבנו עם בני המשפחה או השכנים שלנו בגלל שטויות של הרחבת דירה, סגירת מרפסת, לא הזמינו אותי לחתונה וכדומה. שרק בעולם הבא נבין כמה צער יש לנפטר מהקפדה ואכזבה שגרמנו לאדם אחר, על דבר קטן ופועוט. ואילו מנגד, אם מוותרים כאן בעולם הזה, זורמים ולא מקפידים על כל דבר, בשמים נעשה נחת רוח עצומה, אשר מפירותיה יהנה האדם בעולם הבא. כל עוד אנו חיים, אפשר לתקן!

"כעת אני נמצא בעולם האמת ומבקש אני ממך שתבקש מהאדמו"ר שליחה..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריים? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

**חייגו עכשיו:
03-61-50-203**

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות טבילת כלים

שאלה: שמעתי שיש בעיה להטביל כלי כשאוחז בידו לכל משך הטבילה. האם זה נכון?

האוחז באדם ובכלים ומטבילם, טמאים (כאילו לא הוטבלו, כיון שלא באו מים למקום אחיזתו), ואם הדיח ידיו במים, טהורין. (כיון שרחץ ידיו במים קודם אחיזתו בכלי עלתה לו טבילה, לפי שמשקה שעל ידיו מתחבר למי המקוה ואין כאן חציצה). ר' שמעון אומר, ירפה כדי שיבואו בהם המים.

ויש ראשונים שכתבו, האוחז באדם ובכלים ומטבילן, הרי הן בטומאתן, ואע"פ שריפה ידיו, עד שבאו המים בהם, גזירה שמא לא ירפה. ואם הדיח ידיו במים, עלתה להם טבילה. וכתב מרן הב"י לבאר שכיון שרבינו יהודה הנשיא ניסח את המשנה בהתחלה בסתם ואחרי זה הביא תנא אחר שחולק, כלל הוא בידינו שבניסוח כזה ההלכה כהתנא הראשון של המשנה.

אמנם יש ראשונים שכתבו, היתה חבירתה אחת בה בשעת טבילה, לא עלתה לה טבילה. ואם הדיחה ידה במים, עלתה לה טבילה. שמשקה טופח שעל ידה, חיבור למים שבמקוה (שהמים שנמצאים על היד מקדימים ומתחברים למי המקוה). רפתה ידה עד שבאו המים, יראה לי שכל שכן שעלתה לה טבילה. ויש מרבותי שהורו שלא עלתה לה טבילה גזירה שמא לא תרפה, ולא יראה לי כן, שלא גזרו בטבעות (שעל האצבע) הרפויים (שאינם חוצצים לא תעלה טבילה) משום דחוקין (שהטבעת דחוקה באצבע חוסמת את הגישה של המים לעבור תחתיה). ובטבילת העבדים (שעל ידה נהיה חייב בחלק ממצות התורה) אמרו (יבמות מו.), בקולר שבצואר שהרפוי אינו חוצץ.

וביאר מרן בבית יוסף (ס' קצח ס"כח), שהוא פירש שר' שמעון חולק לגבי הדיחה ידה במים, שהתנא הראשון מטהר אפילו לא רפתה ידה, ור' שמעון מטמא אלא אם כן רפתה ידה, ואין הלכה כמותו. אבל אם אדם אוחז בכלי ברפיון מסתבר שגם לתנא הראשון ידו טהור.

למעשה, בעת שמטביל את הכלים צריך שהכלי יהיה רפוי בידו, בשעת טבילה. (כגון שמניח ידו מתחת הכלי שבתוך המים שלא יגיע לקרקעית המקוה, או שעוזב את הכלי בתוך המים לשניה, בשביל שיבואו המים בכל המקומות). שאם מהדקו (כגון שתופס בצורה רגילה) בידו, הוי חציצה. ואם ילחץ ידו במים תחילה, אין לחוש. וצריך להטביל כל הכלי כאחד, ואפילו הוא כלי גדול וארוך, משום שאין טבילה לחצאין. (ש"ע חלק יורה דעה ס' קכ ס"ב. ילקוט יוסף קיצור שלחן ערוך ח"ב עמ' תקצ)

שאלה: האם מותר לשלוח את הילדים שהם פחות מגיל מצוות (13 בבנים ו-12 בבנות) להטביל את הכלים?

מרן פסק בשלחן ערוך (ס' קכ ס"ד), שאין מאמינים לקטן על טבילת כלים. ויש אחרונים שכתבו, אינו נאמן אפילו על טבילת כלי זכוכית שהיא מדרבנן, והטעם משום שיש חזקת איסור לכלים. ויש אחרונים שחולקים וסוברים שדוקא בדאורייתא קטן אינו נאמן, אבל בדרבנן נאמן, ושכן מוכח מהראשונים, ושכן מבואר מבדיקת חמץ.

ואמרו חז"ל, הכל נאמנים על ביעור חמץ, אפילו נשים, אפילו עבדים, אפילו קטנים. ומבאר בגמרא שאע"פ שידוע לנו שהוא לא בדק והם אמרו שבדקו את הבית, הם נאמנים כיון שבדיקת חמץ מדרבנן ואינו מהתורה ההמיני להם. (פסחים ד - ד:).

ומכאן הוכיחו האחרונים שאפשר לשלוח את הקטן להטביל כלי זכוכית שהוא מדרבנן. ובכלי מתכות שהם מהתורה אין הקטן יכול להטביל אותם, אלא אם כן היה גדול שעומד על גביו, ויש אומרים שהטעם הוא משום, שכל מצוה שאין אדם יכול להיפטר ממנה חייב בה כוונה לשם מצוה, אבל מצוה שהיא רשות, שאם אינו רוצה לעשותה אינו חייב, אזי הכונה לא מעכבת בה, וכן אצלנו המצוה נחשבת רשות כיון שאינו חייב להטביל את הכלים האלו, שהרי אם רוצה יכול להשתמש בכלי חרס ושאר סוגי כלים חוץ מכלי מתכות (וחכמים הוסיפו גם כלי זכוכית), אבל אם לא היה גדול שעומד על גביו, בכלי מתכות לא עלתה לו טבילה, משום שהיא מדאורייתא.

למעשה: קטן אפילו הגיע לחינוך, אינו נאמן לומר על כלי סעודה של מתכות שהטבילם, אבל כשר הוא להטביל הכלים בפניו, ויברך על טבילת הכלים, וכן נאמן הוא לומר על כלי זכוכית שהטבילם, כיון שעיקר חיוב טבילת כלי זכוכית אינו אלא מדברי סופרים. (הליכות עולם ח"ז פרשת מטות הלכה ח)

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

התאקלמות בבית החתנים

המשך משבוע שעבר לקשיים שנחוץ לקחת בחשבון להתאקלמות בבית של הבעל/אישה:
מטענים רגשיים:

- כעס או אף שנאה בגלל התנהלות לא נאותה של הוריו. כגון שאביו של החתן לא עמד בהתחייבותיו או רימה את מוחותניו, וחצי הזעם או הזלזול מופנים כלפי החתן.
- המצטרף החדש מגלה כי בת זוגו נפגעה רגשית באשמת הוריה, והוא זה שנאלץ להתמודד עם התוצאות.
- החתנים עושים בושות:
- החתן הטרי מגלה כי חותנו הוא איש מדון שהכל מתרחקים הימנו, או שחמותו היא דמות נלעגת בעיני נשות השכונה, או שאחד מבני המשפחה ממיט במעשיו קלון על כל המשפחה.

קשה להתייחס לכל בעיה ובעיה בנפרד, מה גם שיתכנו אינסוף אפשרויות. בפרק הבא, אנסה להעלות כמה נקודות שיתנו כיווני חשיבה מועילים ויעזרו לצעירים שלא להסתבך בעקבות מצבים עדינים הללו.

לא פעם מגיעים אלי בחורים בגיל השידוכים לפני שהם אמורים להיפגש, והם לחוצים מאוד מהחשש איזה רושם יעשו על הצד השני וכו', ויותר מזה, הם לחוצים שמא ישימו לב לכך שהם לחוצים. הקו שאני נוקט, הוא קודם כל להרגיעם שגם אם יראו שהם לחוצים, בסך הכל זה רק טבעי, מאחר ואף אחד לא מרגיש נוח כשהוא עומד על 'אבן הבוחן' ואמורים לשפוט אותו, והחשש שמא לא נמצא חן בעיני הזולת או שמא יראו בנו חסרון, חולשה, או כל דבר אחר שיביא לידי כך שיפסלו אותנו, יכול להכניס רבים וטובים ללחץ.

כעצה טובה אני מציע להם רעיון (שבדרך כלל, ברגע הראשון מקפץ ומגביר את החרדה שלהם!), שבכלל לא ינסו להסתיר את העובדה שהם לחוצים, אלא אדרבה. אם הם מרגישים שקשה להם, אז שפשוט יגידו בצורה ישירה: "אני לחוץ... אינני רגיל למפגשים כאלה וזה במידה...". ואת זה, קודם כל, משום שסביר להניח שגם הצד השני מרגיש כך, וגם הוא לחוץ שמא יראו שהוא לחוץ, ואז, אולי הוא דווקא ישמח לשמוע ולפרוק את הלחץ מעל ליבו. אבל גם לגופו של עניין, להרגיש נבוך במצבים מעין אלו, טבעי, וזו זכות בסיסית שיש לכל אחד מאתנו, ולכן, אם זו תהיה הסיבה שיפסלו אתכם, יכול להיות שעליכם להודות לה' שהתפטרם מאנשים שעלולים להתגלות כלא קלים, בלשון המעטה.

ובנוגע לחשש שלא ימצאו חן בעיני צד השני, אני מציע להם לזכור ולשים לב לעובדה, שבין כך ובין כך, איך שלא יהיו ומה שלא יעשו, תמיד יהיו כאלו שזה לא ימצא חן בעיניהם. ה' ברא את כולנו שונים אלה מאלה, גם במראה וגם בתכונות, וכשם שאין סיכוי שאנחנו נאהב את כל מיני המאכלים והטעמים שיש בעולם, כך אין סיכוי שכולם יאהבו אותנו. לכן, כאשר אנו לא מוצאים חן בעיני מישהו, השאלה היא: מה זה מוכיח? כמו שזכותנו לא לאהוב את כולם ולא להשתדך עם מי שלא מוצא חן בעינינו, כך זכותם של האחרים לא לאהוב אותנו ולא להשתדך איתנו אם אנו לא מוצאים חן בעיניהם.

זה אולי לא נעים, אבל זה גם לא נורא. זה חלק מהחיים, ככה זה עובד, ומי שרוצה להיות רגוע בחייו, צריך להתרגל לרעיון שהוא לא ימצא חן תמיד בעיני כולם, ואין סיכוי שכולם יאשרו ויאהבו את כל מה שהוא עושה. וכיצד כן זה קשור לענייננו? ובכן, הפחד הזה להישפט והחשש שלא נעשה רושם טוב, מלווה את רובנו במידה זו או אחרת, בכל מהלך חיינו. גם אם כבר נתרגל ונרגיש טוב באזור הנוחות שלנו, במקום שכבר מכירים אותנו היטב, בכל זאת, כאשר נגיע למקום חדש ונעמוד שוב למבחן, החשש שמא לא נמצא חן יתעורר בנו שוב. במקרים שאנו לא שופעים בטחון עצמי גבוה, יועיל לנו לחזור ולשנן את עובדת החיים הפשוטה: זכותנו להיות מי שאנחנו, גם אם לא כל אחד יאהב זאת תמיד. כמה שנצליח להפנים זאת, זה יועיל להפחית את החששות והלחץ.

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן

סגולות לפרנסה ועשירות

כל הצרות והשונאים המקטרגים ואין מקום לשום פורענות לחול עלינו ואנו פועלים ישועות גדולות!

ומה יעשה אדם שיש לו שונא גדול? מגלה לנו הגאון מוילנא שאם יחשוב עליו מחשבות טובות של כך זכות וימצא בו דברים טובים יהפך לבבו לאוהב שלו (ראה גם ליקוטי מוהר"ן רפב). ובאמת, אם נתבונן נראה שהנה ברגעים קשים (כמו עכשיו, בעת מלחמה) כולנו שוכחים את כל השנאה (ופחות ניכר הקוטביות של הימין והשמאל) ומתחברים יחד – כי בשעת צרה מתגלה הלב היהודי החם והאוהב ומתגלה המהות שלנו שהיא כולה טובה וברירה, ושכל השנאה הקנאה והמריבות היו רק קליפות מחמת פגעי הזמן. (ובשער הגלגולים הקדמה כ' כותב ר' חיים ויטאל שכשיש ב' שונאים הדבר מעיד שהם מאותו שורש. וכן שמעתי עדויות מאנשים שעברו 'מוות קליני' שהראו להם שכולנו בעצם אחד, וכשהם פגעו בשני הראו להם שהם פגעו רק בעצמם. מצמרר!)

ובספר 'אבות דרבי נתן' (כג) מובא שאיזהו הגיבור שבגיבורים? זה ההופך שונאו לאוהבו. אז אם תרצה להיות לוחם קומנדו אמיתי (ולא איזה סופרמן דמיוני), תהיה גיבור ותשתוק למרות שמדברים עליך! (בשתיקה גמטריה עת רצון. ור' נחמן כותב שאדם ששוקת זוכה לפרנסה, אותיות פה רסן). תהיי לוחמת ותתקשרי עכשיו לאותה חברה שלא דברת איתה כבר הרבה זמן ותעשי סולחה! תאירו פנים לאנשים ולשאול באמת לשלום! אין לכם מושג כמה טוב אתם תוסיפו בעולם.

שנזכה לאחדות אמיתית אמן!

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרוב באתר ישיבת אור דוד

במלחמות שלחמנו בעבר [עם ישראל בימי קדם], כאשר היינו באחדות ולא היה בינו לשון הרע – נצחנו בנסי ניסים למרות שהיו בנו מעשים 'פחות טובים'. לעומת זמנים שעם ישראל היה בפירוד והיה ביניהם רכילות – שהיו נופלים בידי אויביהם..

אומרים בשם הבעל שם טוב שהסיבה שיש שנאה של אומות העולם לישראל (ובפרט אצל 'בני דודנו' הערבים) היא כי יש שנאה בינו. המחבלים שבחוץ הם רק תוצר של השנאה שלנו. הכל מתחיל אצלנו – עולם פנימי שמקרין לעולם החיצוני, וברגע שהדבר יתוקן אצלנו ונשכין שלום בנפשנו [ובביתנו] – ממש ככה נפעל שגם בעולם כולו יהיה שלום כלל עולמי [בעל שם טוב פרשת קדושים].

המחבל האמיתי שלנו הוא היצר הרע – המחשבות הרעות ש'מתגנבות' לנו לתוך הראש ומפתות אותנו לחשוב על השני דברים רעים (איך הוא עשה לי את זה? הוא כל כך פגע בי! איך הוא חתך אותי ככה בכביש וסיכן אותי וכו') שבעצם, אנחנו גם היינו נוהגים כך אילו היינו נמצאים במצבו של אותו אחד (או גדלים איפה שהוא גדל, בחינוך שלו ובכימיה שבמח שלו. וכן לכולנו ממש יש את אותו הדבר בקטן בנפש ולכן אנחנו מתעצבנים שאנחנו רואים אחרים מתנהגים ככה). תדעו אהובי, שבשמים מזמנים לאדם סיטואציה אצל האחר וברגע שהוא שופט אותו הוא בעצם שופט את עצמו על דבר שהוא עשה כדוגמת אותו הדבר (כמו אצל דוד המלך בכבשת הרש).

אז אם אנחנו רוצים לנצח את המלחמה (גם הפנימית), אנחנו חייבים לדון כל אחד לזכות ולהפסיק לריב על שטויות. וכן לנהוג באהבה ללא תנאי לכל אחינו בית ישראל. אם ניישם את זה נזכה למה שאומר המאור ושמש [פ' בלק] שכשיש בעם ישראל אחדות, אחווה וריעות הדבר הזה מסלק את

יש ערב אחד בשבוע שאסור לכם לפספס

הצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בחייכם
שיעור המוסר הגדול בתבל

מפי הקול חוצב הלהבות

דניאל זר הרה"ג שליט"א

בכל יום רביעי בשעה 22:00
ישיבת אור דוד רח' המכבים 108 בני ברק

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15